

законодавства у сфері соціальних послуг та соціального захисту населення, розвитку механізмів забезпечення реалізації прийнятих законодавчих актів;

– поруч із державними соціальними службами дедалі більш значну роль грають організації недержавного сектора. Тому, серед управлінських завдань одне з чільних місць посідає завдання забезпечення конкурентоспроможності організацій.

– в такий спосіб, соціальний менеджмент, орієнтований, насамперед, на добробут клієнта, та водночас враховуватиме й питання економічної ефективності;

– процеси управління соціальними службами мають особливості, які пов'язані зі специфікою цих організацій (неприбутковий характер, виробництво соціальних послуг);

– у соціальній сфері можуть і мають бути використані принципи і технології управління з деяких інших сфер, насамперед економічної, але через процес адаптації;

– соціальний менеджмент має бути спрямований на стимулювання діяльності індивідів у розв'язанні проблем (через використання різних механізмів, включаючи механізми самоврядування, самодопомоги та ін.).

Література

1. Забарна Е.М. Формування проблеми соціального маркетингу сучасності /Е.М.Забарна, К.О.Ваннік // Ефективна економіка. Електронне фахове видання. – 2014. – №12.
2. Інноваційна діяльність : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <<http://library.if.ua/book/4/465.html>>
3. Соціальна інновація як об'єкт управління : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <<http://antireider.msk.ru/socialnaya-ekonomika/socialnaya-innovaciya-kak-obekt-upravleniya.php>>

ФОРМИ І МЕТОДИ ДЕРЖАВНОГО СТИМУЛЮВАННЯ ВЕНЧУРНОГО БІЗНЕСУ

*Е. М. Забарна, д.е.н., професор
Д.І. Цвірінькало, магістр
Одеський національний політехнічний університет*

Сьогодні основним джерелом інвестування інноваційних підприємств і організацій є ресурси, утворені за рахунок їх власних коштів (прибуток, амортизаційні відрахування, виручка від реалізації майна), та фінансові ресурси, отримані на фінансовому ринку, у вигляді цінних паперів, лізингу, кредитів. Державний бюджет фактично втратив свою інвестиційну функцію.

Фінансово-кредитна система України взагалі не зацікавлена інвестувати кошти в ризикові бізнес-проекти. На основі проведеного нами дослідження [1] можна зазначити, що форми і методи державного стимулювання венчурного бізнесу мають передбачати:

– пряму фінансову підтримку, яка включає безпосереднє кредитування перспективних наукоємних виробництв за рахунок бюджетних коштів; надання пільгових кредитів і грантів; державне замовлення на продукцію оборонного призначення; державні виплати науковим установам і вченим;

– непряму фінансову допомогу, яка передбачає пільгове оподаткування компаній, що впроваджують інновації; податковий кредит і пільги для навчальних і наукових організацій; відстрочку митного збору та ін.

Світовий досвід венчурної діяльності [2] свідчить про доцільність вибору і використання форм і механізмів підтримки та стимулювання інноваційного процесу залежно від рівня й особливостей економічного розвитку країни і венчурного підприємництва. Потрібно всіляко розширювати методи опосередкованого впливу, зокрема через оподаткування, кредитування, митні тарифи, цінову політику, у тому числі виключення з доходів підприємств, які підлягають оподаткуванню, затрат на проведення НДДКР; списання витрат на проведення НДДКР на собівартість продукції; виключення з оподаткування коштів підприємств, що направляються на створення ризикових фондів; проведення прискореної амортизації та ін. Перевага такої схеми підтримки венчурних підприємств є в тому, що вона базується на відрахуваннях від можливих податкових надходжень і не пов'язана з прямими витратами державного бюджету. Необхідно також мінімізувати можливості адміністративного тиску на венчурний бізнес, що перешкоджає надходженню іноземних інвестицій; звільнити інвестора від подвійного оподаткування й забезпечити більш привабливі, ніж у інших країн світу, умови інвестування.

Основним способом фінансування розробки і впровадження інновацій поступово має стати венчурне інвестування, оскільки централізоване фінансування, на яке раніше спирався цей сектор економіки, в умовах ринкової економіки втрачає свої позиції [3]. Венчурне інвестування, в загальних рисах – це інвестування в акціонерний капітал підприємства з одночасною участю в управлінні ним, – відносно нове для України поняття, яке прийшло до нас із Заходу. Вітчизняна індустрія венчурного капіталу в даний час знаходиться на початковій стадії свого розвитку. За свідченням українських дослідників більшість з вітчизняних венчурних фондів не виконує своїх економічних функцій, а виступає інструментом промислово-фінансових груп з перерозподілу грошових потоків та оптимізації оподаткування. В той же час, існують перспективи розвитку традиційних венчурних фондів в Україні, за умов пом'якшення стримуючих чинників, особливо за сприяння держави.

Венчурний бізнес в Україні нині знаходиться ще в зародковому стані. Власники фінансових ресурсів, необхідних для інвестування венчурних компаній, тільки починають розуміти, що вкладання коштів на декілька років є нормою і може бути ефективним. Основним способом фінансування розробки і впровадження інновацій поступово має стати венчурне інвестування, оскільки централізоване фінансування, на яке раніше спирався цей сектор економіки, в умовах ринкової економіки втрачає свої позиції. Венчурне інвестування, в загальних рисах – це інвестування в акціонерний капітал підприємства з одночасною участю в управлінні ним. Проведене нами дослідження показало, що чинне законодавство України з питань розвитку венчурного бізнесу має наступні недоліки: немає чіткого визначення юридичного статусу суб'єктів венчурного підприємництва; відсутні законодавчі акти, які регламентують правові відносини, пов'язані з використанням наукового відкриття та результатів науково-технічної діяльності; немає чітко сформульованих вимог до уставних документів при створенні небанківських кредитно-фінансових організацій; немає положень, які регламентують можливість використання венчурного капіталу для фінансування інноваційних проектів; відсутня нормативно-правова база, яка необхідна для проведення місцевими органами влади об'єктивного контролю та моніторингу ефективності роботи інноваційних підприємств, організацій та творчих колективів винахідницької діяльності.

Література

1. Забарна Е.М. Економічний зміст проектного фінансування та специфіка його використання в Україні / Е.М.Забарна, М.В.Кула // Бизнес-информ. – 2012. – №7. – С.121-124.
2. Рябко А. В. Особливості умов функціонування венчурних підприємств в економічно розвинутих країнах : [Електронний ресурс] – Режим доступу <http://www.rusnauka.com/11_EISN_2011/Economics/6_84926.doc.htm >
3. Забарна Е.М. Інноваційний маркетинг підприємств: теорія, методологія, механізм. Монографія./ Е.М.Забарна, О.Б. Звягінцева.– Одеса: Фенікс, 2013. – 75 с.

ФІНАНСОВО-ЕКОНОМІЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІННОВАЦІЙ У ВИРОБНИЦТВІ

*Я.Б. Мірза, магістр
Одеський національний політехнічний університет*

Сьогодні при виборі тієї або іншої стратегії розробки й впровадження нових технологій недостатньо обмежуватися оцінкою й обліком факторів тільки інноваційної сфери. В сучасних умовах такий підхід є неефективним.